

Pere Calders: una exposició i un simposi. —Aviat podran veure's les *Actes* que reuneixen els materials presentats al *Simposi internacional Pere Calders. L'escriptor i el seu temps*, que va tenir lloc, la tardor passada, a la Universitat Autònoma i a l'Institut d'Estudis Catalans. Aquest simposi i l'exposició *Calders. Els miralls de la ficció*, produïda pel Centre de Cultura

Contemporània de Barcelona, responien a una iniciativa de l'equip de Literatura Contemporània del Departament de Filologia Catalana de la UAB. Iniciativa llargament gruada, perquè les dues coses, exposició i congrés, havien de celebrar-se en paral·lel, i que es remunta, de fet, al moment en què l'escriptor va llegir els seus papers a la UAB. La conveniència del paral·lelisme va quedar demostrada, perquè certament l'exposició, pensada per a tota mena de públic, proporcionava, tot fent-la accessible, una *lectura* de Calders: la menys "fàcil", la menys divulgada, la menys innòcua, com afirmen Jordi Castellanos i Joan Melcion, comissaris, en el catàleg que va editar-se, excel·lent des de qualsevol punt de vista. I aquesta lectura "exposada", que va tenir en el moment defensors acèrrims i detractors furiosos (més d'aquells que d'aquests), va trobar acord en el to general que va presidir els treballs presentats al simposi per estudiosos de diferents universitats de l'àmbit lingüístic propi o de l'internacional. Així, la conferència inaugural, a càrrec de Joan Triadú, obria una revisió necessària de l'obra caldersiana que, en els dies successius, va abastar tres àmbits: el de la realitat històrica de l'escriptor, el de la literatura del seu temps i el, més extens, dedicat a la seva creació literària. Una taula rodona destinada a tractar els diferents nivells de difusió de l'obra de l'autor, amb el títol *Calders manufacturat. Mitjancers entre l'autor i el públic*, va cloure un simposi que, al llarg de totes les sessions, va revelar, a més d'un molt alt interès, un grau inusual d'assistència i de participació. [M. Ca.]